

Πριν γίνουν όλα ρημαδιό

ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΙΑ

Για όσους πίστεψαν σε μια ιδέα..

Περσεφόνη

Σε παρακαλώ, πάρε τα κάδρα
δεν αντέχω τα χρώματα
και τις κορνίζες, ναι, θα με πλακώσουν οι αναμνήσεις
δεν θέλω τους καθρέπτες,
η μορφή δεν αντικατοπτρίζει τη ψυχή.
Άδειασε το σπίτι, δεν χωράει κανείς εδώ.
Θα φύγω, δεν με κρατάνε τα ντουβάρια.
Δέσμια δεν υπήρξα ούτε στις σκέψεις μου,
συμβιβάστηκα,
Γύρνα πίσω, ψιθύρισα.
Συμβιβάστηκα αρκετά,
Δύο κουταλιές ζάχαρη στο φλυτζάνι,
δέκα λεπτά μην αργήσω
σε αριθμούς, δρόμους και τείχη.
Ωρα για ταξίδια, φοβάμαι τον αέρα,
την θάλασσα..

Ένας άνθρωπος με τόσες φοβίες.

Τόσα «Δεν»

Ήρθε η ώρα να πηγαίνω.

Αθήνα

Μπες στο λεωφορείο γρήγορα,

δεν μας φθάνει ο χρόνος.

Θησείο, Μοναστηράκι, Σύνταγμα.

Και οι δουλειές δεν σταματούν ποτέ.

Μεσημέρι, διάλειμμα. Λίγο ανάσα στο καουσαέριο.

Κανείς δεν είναι πια εδώ, άγνωστοι

και ταυτοχρόνως γνωστοί.

Η αδιαφορία σας όμως, μου καίει την σάρκα,

είναι καλύτερο από το να με κρατάτε στο στόμα σας.

Η Ακρόπολη είναι καλή κρυψώνα,

δεν κάνει κρύο απόψε,

φταίει που φλέγονται τα πάντα.

Και ζεσταίνεται ο χειμώνας.

Αλεξιθυμία

Θα μπορούσα να γράψω πιο όμορφα ποιήματα,
πάνω στον ουρανό που κοιμόμαστε,
και μας κλέβουν τα όνειρα
και μας κλέβουν τις ιδέες
και θα μας φάνε τα σκουλίκια.

Όμως είναι Νοέμβρης και κρυώνω
κανείς δεν έρχεται να ανοίξει την πόρτα
για να φύγω ή
να κλείσει τις τρύπες του παραθύρου
που μπάζει από παντού.

Τα πάντα γίνονται λευκά, μυρίζει θάνατος.

Θα μπορούσα να ανάψω μια φωτιά,
να ζεστάνω την γλώσσα μου,
να λιώσω και να χωθώ στο καλούπι.
Και όχι για να αυτοκαταστραφώ,
θα έπρεπε να είχε νυχτώσει,
θα με επισκεφθεί ο Κώστας απόψε

και θα φέρει την ξεχασμένη βαλίτσα του,
έτσι μου είπε, θα δούμε..

Μεμψιμοιρία

Γκρίνια και νεύρα συνεχώς,

Για τις βόμβες σας.

Για τα νεκρά παιδιά

Για τα αδέσποτα σκυλιά

που κάνετε πως δεν βλέπετε.

Για τις πόρνες

που «οφθαλμό- λούζεστε» κάθε δεύτερη νύχτα.

Για τους εγκληματίες

που απομακρύνετε.

Για τις καμμένες θάλασσες

και τα λησμονημένα τραγούδια.

Για τους ανθρώπους που έφυγαν

και

για τα συναισθήματα που έλιωσα

ώστε να μην σας νιώθω.

Κοιμητήριο

Λήθη για τους ξεχασμένους ποιητές,

τους καλλιτέχνες,

που διάλεξαν το Θάνατο

ενάντια στη ζωή.

Όσοι έπεσαν στην πρέζα,

στο αλκοόλ, στις καταχρήσεις.

Για όσους εξαρτήθηκαν από νήματα

πρόσχαρης ευτυχίας.

Για όσους ερωτεύτηκαν βαθιά Ιδέες.

Για όλους τους συλληφθέντες,

τους τρομοκράτες και

εκείνους που πορεύθηκαν με την εύκολη λύση.

Λήθη για όλους εμάς,

είναι βαρύ φορτίο να κρατάς ψυχές στα χέρια σου.

Δρομολόγιο

Μας τρώνε τα καλύτερα μας χρόνια,
με το παραμύθι πως θα έρθουν ομορφότερες μέρες.
Φυσικά! Και στο κελί που μας τοποθέτησαν,
έχει πελώρια παράθυρα
με θέα βομβαρδισμένους δρόμους.
Η ελευθερία που μας παραχώρησαν
περιορίζεται στο τέλος της γραμμής
με το πρόσχημα πως θα μας παρασύρει το τρένο.
Και το τρένο δεν πέρασε ποτέ.
Με την δικαιολογία πως δεν υπάρχουν δρόμοι
γιατί τους τσακίσατε όλους
με τα λόγια σας.

Εικοστή πρώτη Νοεμβρίου 2018

Για τον Δ.Α

Πέφτοντας στα ιδανικά του αγώνα
με πανό, πλακάτ και καταλήψεις
ίσως χρειαστεί και να πεθάνεις,
για να γίνεις πρόσημα να σε θαυμάζουν
μέχρι να ξεχαστείς.

Αγωνιστές, σύμμαχοι και αδέρφια.

Σωπάστε.

Οι μέρες είναι μαύρες,

χωρίς κόκκινο, χωρίς οργή.

Η απογοήτευση είναι μεγαλύτερη

γιατί μας φθείρει,

γιατί μας σκοτώνει σιγά- σιγά

αν δεν πέσουμε από καμιά κολώνα της ΔΕΗ

Καλύτερα ρίξτε κόκκινα τριαντάφυλλα

στην μεταθανάτια ζωή του

να ζήσει την Επανάσταση.

Χαρίκλεια

Λίγη άνοιξη με πολύχρωμα τριαντάφυλλα

Πλεγμένα σαν στεφάνι στα μαλλιά.

Μεγάλα μάτια, μέσα τους μπορούσες να δεις

το βάθος της ψυχής.

Δευτέρα, η καθημερινή ρουτίνα.

Πάνω κάτω οι δρόμοι,

το μωρό κλαίει.

Γεμάτη σελίδα, λέξεις.

Με όσα κράτησε σαν φωλιά στο στήθος.

Αφετηρία της ελπίδας.

Κόκκινο, από την καρδιά.

Από τα συναισθήματα.

Όταν ο κόσμος καίγεται,

εσύ είσαι η σπιθαμή.

Καλλιόπη

Τα μάτια της παράθυρο στο παράδεισο
και η ψυχή της άβυσσος της κολάσεως
έχθρες, έρωτες και λύπες χορεύουν μέσα της.
Κοντεύει να εκραγεί, παραμένει σιωπηλή
και ακίνητη
σκλαβωμένη στην αιωνιότητα.
Έτοιμη να ραγίσει μα,
ο χρόνος δεν το επιτρέπει.
Άπιστη όπως συνήθως, καμία πίστη στο Θείο,
δεν ήθελε να ζήσει
και επέλεξε να παγώσει το χρόνο.

Ιφιγένεια

Παρούσα και πανταχού απύουσα,
πάνω της φορέσατε όλες τις επιθυμίες σας,
όλα τα επιθυμητά σας
και όλες τις βωμολοχίες σας.

Τα πάντα δικά σας σε ό,τι δεν σας ανήκει.

Βροχή τα μάτια της
και στεκόταν πάντα όρθια
και ας αιμορραγούσε από παντού,
δεν ήξερε να εγκαταλείπει τα όπλα
και ας αυτοαναιρούσε τον εαυτό της στο τέλος.

Η οργή της έγινε λεπίδα για να ξύσετε το σβέρκο σας.

Κατόρθωσε να ανέβει και να σας κοιτά
πάνω από το πιο ψηλό σημείο
όπου κανείς δεν την φθάνει τώρα πια.

Μονάχα γελά.

Αριάδνη

Μέσα σε σάπιους τοίχους και σβησμένα φώτα
δίπλα σε αγκάθια και βρώμικα μονοπάτια
πέρασα όλο το χειμώνα μου.

Κανένα σημάδι διαφυγής
χωρίς κλωστή για να πιαστώ.

Τα γόνατα μου γδάρθηκαν από τα βέλη
και τα χείλη μου μετά βίας ανοίγουν
για να ψιθυρίσουν βοήθεια.

Ο Θησέας δεν ήρθε ποτέ και η μόνη
η μόνη που παγιδεύτηκε είμαι εγώ.

Δεν γνωρίζω για ποιον Θησέα μιλούν,
πέρασαν πολλοί από εδώ,

δήθεν σωτήρες και αλληλέγγυοι
όμως δεν έμεινε κανείς.

Όλοι για κανέναν.

Τα παραμύθια κυλούν καλώς.

Άρνηση

Όλα μας τα όνειρα λάμπες που αναβοσβήνουν

Πάνω σε έρημους δρόμους

που δεν έχουν ανάγκη το φως.

Νύχτα, όλα τα βλέπω όμορφα.

Το πραγματικό σκοτάδι με τρομάζει λιγότερο

από αυτό που με αναγκάζετε να μείνω.

Και' συ δεν έρχεσαι,

Γιατί λες πως δεν ξέρεις να περπατάς

πάνω στα συναισθήματα,

γιατί λες πως δεν σου φθάνουν τα καύσιμα

και το ραδιόφωνο δεν ξεκινά την μουσική.

Καμιά φορά, η μουσική μιλάει πιο δυνατά

από τις σκέψεις σου.

Και γκρινιάζω γιατί δεν έρχεσαι ποτέ,

άγνωστος Χ που γνωριστήκαμε,

μεταβλητός και αμετάβλητος.

Για δες, κήκκαν οι λάμπες...

Για την Ημέρα Ατόμων με Αναπηρίες

Προσχέδιο επιθυμιών για την ζωή

Δεν σε βλέπω.

Δεν μπορώ να σ' ακούσω.

Θα ήθελα να τρέξω

για να πιάσω τον ήλιο.

Θα ήθελα να δω τα αστέρια.

Μίλα μου..

για ό,τι μπορώ να νιώσω.

Δεν πέθαναν οι αισθήσεις μου.

Στα όνειρα μου κυριαρχεί το μαύρο

και ακούω μονάχα τη σιωπή.

Θα' θελα να μπορώ να δω

τα πιο όμορφα ηλιοβασιλέματα,

να μην με λυπούνται,

να ζήσω για λίγο σαν εσάς.

Και όχι στο σκοτάδι.

Στη σιωπή.

Σαν ακίνητο ξεχασμένο ρολόι.

Θα ήθελα πολλά,

σε έναν άλλον κόσμο...

Ζωγραφιά

Σου ζωγράφισα έναν ήλιο
να δακρύζει
οι κίτρινες λεπίδες του ήταν
πλέον Διάφανες
και Αιχμηρές
ετοιμοπόλεμες
και λυπημένες.

Δεν μπορείς να μετρήσεις όλα τα άστρα

Ούτε εγώ μπορώ.

Όταν κάνει συννεφιά δεν μπορώ να ανασάνω

μου κόβονται οι σκέψεις

σε χιλιάδες μικρά κομματάκια

που διαλύονται πάνω σε καλοκαιρινές μέρες.

Δεν ανασαίνω όταν είναι καλοκαίρι

Εδώ ήταν πάντοτε χειμώνας.

Μέσα σε κρύα βράδια,

αναπάντητα τηλεφωνήματα

και ψιθύρους που ίσα ίσα χαιδεύουν το μυαλό μου.

Πόσα λιμάνια είχαμε δει

όμως κανένα πλοίο δεν πήραμε.

Πόσες γραμμές αεροπλάνων με στιγμάτισαν

και ονειρεύτηκα ταξίδια

που δεν έκανα

που δεν θα κάνω.

Ο χρόνος μου τελείωσε.

Προς δεκάτη εβδόμη

Δεν θρηνήσαμε νεκρούς

Δεν τους κλάψαμε ποτέ.

Όλο το αίμα που χάθηκε,

έγινε χρώμα για το λάβαρο

της Δημοκρατίας ;

Ποιος ο λόγος να πολεμάς,

για να πεθάνεις;

Το μόνο σίγουρο

δεν αφήσαμε λουλούδια.

Δεν θυμηθήκαμε.

Δεν έπεσαν, σου λέω..

Κανείς δεν έπεσε σε αυτό,

το ατελείωτο το οδυνηρό

το θεατράκι.

Στα κάγκελα ερωτοτροπούσαν

λέγανε τραγούδια και γελούσαν.

Δεν φοβόντουσαν και

Όχι σε παρακαλώ.

Δεν κλαίγανε.

Κανείς δεν κλαίει ακόμα.

Κατερίνα

Η αρχή του καλοκαιριού δεν ήταν
η κατάλληλη εποχή
για να γεννηθείς.

Το καλοκαίρι δεν το είχες μέσα σου.

Βροχές, καταιγίδες και σεισμοί.

Πάντα μόνη και αλληλέγγυα,

μίσμα για τα καλά παιδιά

και παρούσα για όλους.

Άνδρας και γυναίκα μαζί με αλκοόλ.

Α ρε Κατερίνα...

Τι ξύλα μας φόρτωσες στην πλάτη

να μην σε διαψεύσουμε

να σηκώσουμε το λάβαρο της επανάστασης.

Να μην σε κλείσουμε στο κλουβί,

της ποιήτριας, στο καλούπι.

Να σε δω στην Πατησίων το βράδυ.

Να φέρεις και την μικρή, θα είστε ασφαλείς εδώ...

Κεριά

Σβήνουμε και ξανά ανάβουμε
τα ρημάδια τα κεριά
μήπως πάρουν περισσότερη φωτιά
και μας κάψουν.

Ο χρόνος είναι μονάχα
μια επινόηση,
για να φαντάζουμε ανίκητοι
στο Θάνατο.

Μετράμε επετείους, γενέθλια
και θανάτους
και δως του τραγουδάκια για παιδιά
και κύριε ελέησον
μέχρι να περάσουν οι μέρες.
Και να ασπρίσουμε
πριν μας ασπρίσουν.

Ραντεβού στην Πλάκα

Μπροστά στα μάτια μου
χιλιάδες ατελείωτες σκέψεις
πεθαμένα χαρτιά που
μονάχα οι λέξεις ζουν.

Ποιήματα μικρών ανθρώπων
με μεγάλες ψυχές.

Φαγωμένα από τα χρόνια.

Καταπονεμένα από το ρημαδιό.

Ο μεγαλύτερος πόνος είναι η λήθη
και τα γραπτά δεν ξεχνιούνται ποτέ

γιατί πάντα αναπνέουν όσο και αν εννοούν να πεθάνουν.

Μάλιστα, ας κοιμηθούμε με τις στιγμές αγκαλιά
και ας μας παίρνει ο ύπνος στο μαξιλάρι κλαίγοντας
και ας ξυπνάμε στα σκοτάδια.

Ας κοιμηθούμε με τις αναμνήσεις,
πριν αρχίσουν να σβήνουν
και να σβήνουμε.

Όνειρα γλυκά..

Απουσία

Θα' πρεπε όλα να κρατούσαν λίγο περισσότερο,
η ζωή μας είναι μια λωρίδα φωτός που τρέχει
τριγύρω, έξω και προπάντων
μέσα μας.

Ρομαντικοί αποχαιρετισμοί στα βαγόνια,
μέσα στη σιωπή ψιθυρίζαμε «μη φύγεις»
όμως οι συγκυρίες ήταν ακατάλληλες
το λάθος τάμινγκ που λένε.

Ίσως και όλα να κάνουν τον κύκλο τους
και πρέπει να συμβιβαστούμε
και ας μην βαδίσουμε όλη την Λεωφόρο
και ας μην σε κράτησα αρκετά.

Άπληστοι άνθρωποι,
πάντα θα θέλουν λίγο ακόμα..

Τάσεις φυγής

και είναι μωρέ που όλο έρχομαι

και φεύγω

και για λίγο περνάμε καλά

και για λίγο οι παλμοί αυξάνονται

και για πολύ θλίβομαι.

Και είναι αυτές οι νύχτες

που αναλογίζομαι

τι έγινε και πώς πέρασε η ώρα.

Πόσα δεν πρόλαβα να πω

και πόσες αγκαλιές δεν πήρα.

Στις πόσες τοπικότητες παρέμεινα

για να μην βραχώ στην καταιγίδα.

Και σε ποιο σταθμό πέθανε ο χρόνος.

Βλέπεις, σαν εκείνα τα κλισέ κινηματογραφικά πλάνα

Που λες «τσαρλατανιές»

Και όμως γίνανε και..

Ακόμα περπατώ στο πάρκο.

Πάλι θα φύγεις

Πάλι θα με πιάσουν οι μάρες μου.

Νά'σαι καλά, για μια στιγμή είδα τον ήλιο.

Μανία

Ίσως όλα αυτά να μην έχουν νόημα,
απλά η ποίηση δεν ήταν ποτέ το καταφύγιο,
ήταν το όπλο και τα συναισθήματα οι σφαίρες.
Και το μόνο που χρειάζεται είναι είτε να σημαδέψεις το κεφάλι,
είτε να αρχίσεις να πυροβολείς στον αέρα.
Μπας και σε σεβαστούν και δεν σε πατήσουν.
Ίσως να μην διαβάζονται όλα αυτά,
και οι σφαίρες μου να είναι νεκρές,
όλο το μπαρούτι το έβαλα στην ψυχή μου,
μάλλον για αυτό,
δεν κάνει δυνατό κρότο το όπλο μου.
Και ο μόνος θόρυβος είναι μέσα μου...